

Forslag

til

Lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om arbejderbeskyttelse.

(Sikkerhedsrepræsentanter, børns arbejde, statistik over arbejdsulykker, arbejderbeskyttelsesfondets midler m. v.)

Fremsat den 15. december 1972 af *arbejdsministeren*.

§ 1.

I lov om almindelig arbejderbeskyttelse, jfr. lovbekendtgørelse nr. 297 af 4. juli 1968, som ændret ved § 15 i lov nr. 175 af 30. april 1969 og § 1 i lov nr. 216 af 19. maj 1971, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

„Stk. 2. Arbejdsgiveren afholder udgifterne ved udførelsen af hvervet og godtgør sikkerhedsrepræsentanten tab af indtægt. Sikkerhedsrepræsentanten er i øvrigt beskyttet mod afskedigelse og anden forringelse af sine forhold på samme måde som tillidsmænd inden for vedkommende eller tilsvarende faglige område. Uoverensstemmelser vedrørende denne beskyttelse, herunder spørgsmål om, hvilke regler der finder anvendelse, og om brud på eller fortolkning af reglerne afgøres ved fagretslig behandling, jfr. § 17, stk. 4, i lov om arbejdsretten.“

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

2. I § 16, stk. 5, ændres „direktøren for revalidering og forsorg“ til: „chefen for socialstyrelsen“.

3. § 38, stk. 1, 1. pkt. affattes således:

„Børn under 14 år må ikke anvendes til erhvervsmæssigt arbejde bortset fra budtjeneste i indtil 2 timer dagligt.“

4. § 38, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 2-4.

Arbejdsmin. 3. kt. j. nr. 15-33-72.

214 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

5. I § 41, stk. 3, 1. pkt. ændres „direktoratet for revalidering og forsorg“ til: „socialstyrelsen“.

6. I § 54 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

„Stk. 3. Endvidere fastsætter arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsrådet regler om anmeldelse af arbejdsulykker, forgiftningstilfælde, erhvervssygdomme og andre forhold af betydning for arbejderbeskyttelsen i virksomheder og ved arbejde, der er omfattet af denne lov.“

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.

7. § 60, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Fondets midler tilvejebringes ved bidrag fra staten, de ulykkesforsikringselskaber der er anerkendt i henhold til ulykkesforsikringsloven, de kommuner, der ikke har afgivet deres risiko efter ulykkesforsikringsloven til et ulykkesforsikringselskab, samt de arbejdsgivere, der i medfør af lovens § 15, stk. 13, er blevet fritaget for at afgive risikoen efter ulykkesforsikringsloven til et anerkendt selskab“.

8. I § 60, stk. 3, 1. pkt., ændres „350.000 kr.“ til: „500.000 kr.“

9. I § 60, stk. 3, 2. pkt., ændres „1969“ til: „1973“ og „10.500“ til: „15.000“.

10. I § 60, stk. 3, 4. pkt., ændres „halvdelen af sygekasserne, 3,5“ til: „53,5“.

11. I § 60, stk. 3, indsættes som 5. pkt.:

„I hvert af finansårene 1972-73, 1973-74 og 1974-75 yder staten herudover fondet et tilskud på 3 mill. kr.“

12. I § 60, stk. 4, ændres „direktoratet for ulykkesforsikringen“ til: „sikringsstyrelsen“.

13. I § 60, stk. 4, indsættes som 2. pkt.:

„Ulykkesforsikringselskaberne kan tilvejebringe deres bidrag ved uanset de truffe forsikringsaftaler at forhøje de fastsatte præmier for lovpligtige ulykkesforsikringer, bortset fra forsikringer efter ulykkesforsikringslovens § 58, med de beløb, der er pålignet de enkelte selskaber som bidrag til arbejderbeskyttelsesfondet. Uanset sådanne præmieforhøjelser forbliver tegnede forsikringer i kraft, indtil de udløber.“

14. § 60, stk. 5, ophæves.

Stk. 6-9 bliver herefter stk. 5-8.

15. § 61, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. En repræsentant for arbejdsministeriet, direktøren for arbejdstilsynet samt en repræsentant for sikringsstyrelsen deltager i arbejdsrådets møder uden stemmeret.“

16. § 77, stk. 1, ophæves.

17. I § 77, stk. 2, der bliver stk. 1, udgår: „i øvrigt“.

§ 2.

I lov om arbejderbeskyttelse inden for handels- og kontorvirksomhed, jfr. lovbekendtgørelse nr. 298 af 4. juli 1968, som ændret ved § 2 i lov nr. 216 af 19. maj 1971 foretages følgende ændringer:

1. I § 8, stk. 5, ændres „direktøren for revalidering og forsorg“ til: „chefen for socialstyrelsen“.

2. § 17, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

„Børn under 14 år må ikke anvendes til erhvervs-mæssigt arbejde bortset fra budtjeneste i indtil 2 timer dagligt.“

3. § 17, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 2-4.

§ 3.

I lov om arbejderbeskyttelse inden for landbrug, skovbrug og gartneri, jfr. lovbekendtgørelse nr. 299 af 4. juli 1968 som ændret ved § 3 i lov nr. 216 af 19. maj 1971 § 8, stk. 5, ændres „direktøren for revalidering og forsorg“ til: „chefen for socialstyrelsen“.

§ 4.

§ 1, nr. 1-15 og §§ 2 og 3, træder i kraft den 1. april 1973.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 16 og 17 bestemmes af arbejdsministeren efter forhandling med ministeren for forureningsbekæmpelse.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 226 af 11. juni 1954 om almindelig arbejderbeskyttelse, lov nr. 227 af 11. juni 1954 om arbejderbeskyttelse inden for handels- og kontorvirksomhed og lov nr. 228 af 11. juni 1954 om arbejderbeskyttelse inden for landbrug, skovbrug og gartneri (Folketingstidende 1953-54, FF sp. 37, 192, 5643 og 5973, tillæg A sp. 53, tillæg B sp. 737 og 1141 og tillæg C sp. 833, 907 og 937) er bekendtgjort ved lovbekendtgørelser nr. 297, 298 og 299 af 4. juli 1968. De mellemliggende lovændringer er ikke medtaget her, da disse er uden betydning for nærværende lovforslag.

Lov om almindelig arbejderbeskyttelse er senest ændret ved lov nr. 216 af 19. maj 1971 om ændring

af forskellige lovbestemmelser om arbejderbeskyttelse, (bl. a. sikkerhedsrepræsentanter m.v.) (Folketingstidende 1970-71, FF sp. 2181, 4110, 5999 og 6168, tillæg A sp. 2149, tillæg B sp. 1537, tillæg C, sp. 763).

Lovforslaget indeholder forslag om en sikring af sikkerhedsrepræsentanter således at disse opnår beskyttelse imod afskedigelse, indtægtstab og anden forringelse af deres forhold.

Der foreslås endvidere ved udvidelse af pligten til at anmelde erhvervsulykker at give arbejdstilsynet mulighed for at føre en landsomfattende statistik over sådanne ulykker, navnlig til brug ved tilsynets forebyggende arbejde.

Endelig foreslås loven på forskellige punkter ført a

jour med udviklingen i de sidste år, herunder navnlig som følge af nedenfor nævnte nye love og lovforslag:

Lov nr. 215 af 19. maj 1971 om ændring af lov om beregning af reguleringspristal,

Lov nr. 311 af 9. juni 1971 om offentlig sygesikring,

Lov nr. 121 af 17. april 1972 om ændring af lov om folkeskolen m. fl. love,

Lov nr. 262 af 7. juni 1972 om dagpenge ved sygdom og fødsel,

Lov nr. 261 af 7. juni 1972 om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, samt de i folketinget fremsatte forslag til:

Lov om den sociale ankestyrelse,

Lov om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde samt

Lov om levnedsmidler m.m.

Med hensyn til skønnet over de økonomiske konsekvenser for staten bemærkes, at den årlige udgift til gennemførelsen af den i forslaget § 1, nr. 6, omhandlede erhvervsulykkestatistikordning anslås til ca. 1.330.000 kr. Merudgiften som følge af forslaget i § 1, nr. 10, om statens overtagelse af sygekassernes bidrag til arbejderbeskyttelsesfondet anslås til ca. 270.000 kr. årlig. Hertil kommer det i forslaget § 1, nr. 11, omhandlede ekstra tilskud til fondet på 3 mill. kr. årlig i finansårene 1972-73, 1973-74 og 1974-75.

Forslagene i § 1, nr. 8 og 9, om ændring af grundlaget for beregningen af tilskuddene til arbejderbeskyttelsesfondet vil kun medføre ubetydelige merudgifter for staten.

I øvrigt vil der ikke blive tale om merudgifter for staten som følge af lovforslaget.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

De nye regler om sikkerhedsrepræsentanter, der blev indsat i lovens § 7 ved lovændringen af 19. maj 1971 med virkning fra den 1. april 1972, havde bl. a. til formål at skille sikkerhedsarbejdet ud fra hvervet som tillidsmand i henhold til overenskomst. Herved er sikkerhedsrepræsentanten berøvet den specielle sikkerhed i ansættelsen, som overenskomstmæssigt tilkommer tillidsmænd.

I forbindelse med de nye bestemmelser ikrafttræden er det af LO gjort gældende, at denne situation har medført problemer i retning af vægring fra lønmodtageres side imod at påtage sig opgaven som sikkerhedsrepræsentant.

Regeringen lægger vægt på, at sikkerhedsrepræ-

sentanterne kommer til at spille en afgørende rolle i det fremtidige arbejde for forbedring af sikkerhed i arbejdsmiljøet. Derfor må de kunne handle frit og uden frygt for afskedigelser eller anden form for repressalier. Det må også sikres, at ingen må afstå fra at deltage i sikkerhedsarbejdet, fordi de derved risikerer at miste indtægtsmuligheder.

Det har været overvejet, om man kunne få tilvejebragt den fornødne tryghed direkte gennem de kollektive overenskomster, men i betragtning af at sikkerhedsordningen i øvrigt er lovfæstet, finder regeringen det rigtigst, at regler om sikkerhedsrepræsentanternes tryghed indarbejdes i loven i tilknytning til bestemmelsen om valg af sådanne repræsentanter.

Det bør således i lovtæksten pålægges arbejdsgiveren at afholde udgifterne ved udførelsen af hvervet, f. eks. i forbindelse med nødvendig deltagelse i kurser og anden oplysningsvirksomhed. Arbejdsgiveren må endvidere have pligt til at godtgøre sikkerhedsrepræsentanten tab af indtægt, som varetagelsen af hvervet medfører.

For så vidt angår beskyttelse imod afskedigelse og anden forringelse af sikkerhedsrepræsentantens forhold, har man været opmærksom på den naturlige sammenhæng, der fortsat er mellem sikkerhedsorganisationen og tillidsmandsordningen. Regeringen har derfor fundet det rigtigst og mest hensigtsmæssigt her at overføre tillidsmandsbeskyttelsen fuldt ud på sikkerhedsrepræsentanterne.

Herved er det blevet naturligt at indføje bestemmelse om, at uoverensstemmelse om denne beskyttelse afgøres ad fagretslig vej.

Gennem henvisning til arbejdsretslovens § 17, stk. 4, og dermed til hovedorganisationernes norm for regler for behandling af faglig strid, skabes der grundlag for sådan behandling også i det begrænsede antal tilfælde, hvor der ikke i overenskomst er de fornødne bestemmelser.

Til nr. 2.

Forslaget er en følge af, at socialstyrelsen har overtaget direktoratet for revalidering og forsorgs funktioner.

Til nr. 3-4.

Lov om almindelig arbejderbeskyttelse § 38, stk. 1, bestemmer, at børn, der ikke er fyldt 14 år og lovligt udskrevet af skolen, ikke må anvendes til erhvervsmæssigt arbejde, der ikke alene består i egentlig budtjeneste. Paragraffens stk. 2 bestemmer, at børn der ikke er fyldt 14 år og lovligt udskrevet af skolen, må anvendes til egentlig budtjeneste af erhvervsmæssig karakter i indtil 2 timer daglig efter skoletid. Disse bestemmelser bygger på

den hidtil efter folkeskoleloven gældende ordning, hvorefter undervisningspligten omfattede 7 år, og hvorefter skolepligtige børn ikke måtte anvendes til erhvervsmæssigt arbejde forud for skoletiden.

Ved lov nr. 121 af 17. april 1972 om ændring af lov om folkeskolen m. fl. love er undervisningspligten imidlertid udvidet til 9 år. Samtidig er bestemmelsen om forbud mod anvendelse af skolepligtige børn til erhvervsmæssigt arbejde forud for skoletiden ophævet.

De foreliggende forslag tilsigter at ajourføre § 38 i loven om almindelig arbejderbeskyttelse til de skete ændringer i folkeskoleloven, derved at kravet om, at børnene skal være lovligt udkrevet af skolen, udgår, og at bestemmelsen om, at den tilladte budtjeneste skal finde sted efter skoletid, udgår.

Spørgsmålet om, hvorvidt aldersgrænsen 14 år bør ændres i retning af en højere lavalder for erhvervsmæssigt arbejde er under overvejelse i ministeriet, som er opmærksom på, at spørgsmålet om mindstealder for adgang til arbejde er behandlet på arbejdskonferencen i Geneve i sommeren 1972 med henblik på udfærdigelsen af en konvention og rekommandation, som vil blive færdigbehandlet på arbejdskonferencen i 1973. Regeringen finder det herefter rettest, at spørgsmålet om ændring af mindstealderen afventer resultatet af arbejdskonferencen på dette punkt.

Til nr. 5.

Der henvises til bemærkningen til nr. 2.

Til nr. 6.

Forslaget tager sigte på at tilvejebringe et bredt og pålideligt grundlag for en almindelig landsomfattende erhvervsulykkesstatistik og et systematisk grundlag for arbejdstilsynets ulykkesundersøgelser.

Ved ikrafttræden pr. 1. april 1973 af lov nr. 262 af 7. juni 1972 om dagpenge ved sygdom eller fødsel bortfalder arbejdsgivernes pligt til at anmelde ulykker til den lovpligtige ulykkesforsikring bortset fra døds- og invaliditetsulykker. Direktoratet for ulykkesforsikringen har hidtil på grundlag af disse anmeldelser udarbejdet en ulykkesforsikringsstatistik, som har været den eneste form for offentlig ulykkesstatistik, der har eksisteret, og den vil blive betydelig indskrænket, når den i det væsentlige kun kommer til at omfatte døds- og invaliditetsulykker. Efter direktoratet for ulykkesforsikringens oplysninger vil den kun komme til at omfatte $\frac{1}{3}$ af det hidtidige omfang.

Den foreslåede bestemmelse påtænkes udnyttet til at kræve anmeldelse på en særlig anmeldelsesblanket af alle arbejdsulykker og forgiftningstilfælde,

de, der er omfattet af loven, og som har medført arbejdsudygtighed i en dag eller mere udover tilskadedekomstdagen. Kopi af anmeldelsesblanketten skal samtidig afgives til sikkerhedsorganisationen (sikkerhedsrepræsentanten). Endvidere tænkes det pålagt anmelderen at indsende en særlig del af blanketten umiddelbart efter ophøret af tilskadedekomnes arbejdsudygtighedsperiode eller senest efter et fravær af 5 uger med oplysning om arbejdsudygtighedens varighed eller overgang til anden forsikringsform.

Det egentlige databehandlingsmæssige arbejde foretages af Danmarks Statistik, efter at arbejdstilsynet har foretaget den nødvendige kodning af tekniske data.

Resultatet af statistikproduktionen vil indgå som en styringsfunktion for såvel den fremtidige udvikling af direktoratet for arbejdstilsynets generelle ulykkesforebyggende arbejde som for tilsynskredsenes daglige virksomhedskontrollerende arbejde.

Grundlaget for den påtænkte ordning er tilvejebragt efter forhandling med Dansk Arbejdsgiverforening, Landsorganisationen i Danmark, Danmarks Statistik, direktoratet for ulykkesforsikringen og direktoratet for arbejdstilsynet.

Det er ikke hensigten på nuværende tidspunkt at indføre anmeldeligt for erhvervs sygdomme, udover hvad der er fastsat i bekendtgørelse af 2. november 1964, med seneste ændringer af 13. april 1971, om lægers anmeldelse af erhvervs sygdomme, jfr. lov om almindelig arbejderbeskyttelse § 58, stk. 2, eller for andre forhold af betydning for arbejderbeskyttelsen end de foran nævnte (arbejdsulykker og forgiftningstilfælde).

De årlige udgifter til gennemførelsen af ordningen anslås til ca. 1.330.000 kr. Til trykning af blanketter m. v. og almindelige kontorudgifter, samt til lønninger til det personale, der vil være nødvendigt til kodning, ekspedition og viderebehandling af det indkomne blanketmateriale og udnyttelse af materialet, påregnes at medgå ca. 730.000 kr. Derudover skal arbejdstilsynet betale et beløb på ca. 600.000 kr. som vederlag til Danmarks Statistik for databehandling.

Udgifter i finansåret 1972-73 til forberedende arbejde, herunder trykning af anmeldelsesblanketter, porto og oplysningsvirksomhed, påregnes at andrage ca. 600.000 kr.

Til nr. 7 og 10.

Efter lovens § 60, stk. 2, tilvejebringes fondets midler ved bidrag fra de anerkendte ulykkesforsikringsselskaber, staten, selvforsikrende kommuner og arbejdsgivere samt de statsanerkendte sygekasser.

Sygekasserne yder, jfr. lovens § 60, stk. 3, halvdel af det samlede bidrag, staten 3,5 pct. og ulykkesforsikringselskaberne, kommunerne og arbejdsgiverne resten.

Efter at sygekasserne i henhold til lov nr. 311 af 9. juni 1971 om offentlig sygesikring ophører med virkning fra 1. april 1973, er der ikke hjemmel for det offentlige til at afholde andre ydelser end dem, der er nævnt i bestemmelserne i lovens kap. 2 og 3. Disse regler omfatter ikke ydelser som det hidtidige sygekassebidrag til arbejderbeskyttelsesfondet.

Regeringen har fundet det naturligt ved vurderingen af finansieringen af arbejderbeskyttelsesfondet at tage hensyn til arbejdet i den af arbejdsministeren i 1972 nedsatte miljøgruppe.

Miljøgruppens meget vide kommissorium indebærer, at gruppen, når den til sin tid afgiver redegørelse, også tager stilling til det oplysningsarbejde m. v., som nu formidles via arbejderbeskyttelsesfondet.

Det må antages, at gruppen finder frem til en ændret form for dette arbejdes udførelse, finansiering m. v.

Under hensyn hertil har man fundet det mest hensigtsmæssigt at afvente resultatet af gruppens arbejde, som antagelig vil indebære forslag til en omfattende revision af bl.a. principperne i § 60.

Det synes derfor ikke rimeligt på indeværende tidspunkt at ændre finansieringsprincippet for arbejderbeskyttelsesfondet mere end højst nødvendigt, og der foreslås derfor en ordning, hvorefter sygekassernes bidrag til arbejderbeskyttelsesfondet overtages af staten.

Da staten i forvejen ifølge § 60, stk. 3, afholder 3,5 pct. af det samlede bidrag til arbejderbeskyttelsesfondet — hvilket står i forbindelse med, at staten ifølge ulykkesforsikringslovens § 14 ikke er pligtig til at afgive sin risiko efter denne lov til et ulykkesforsikringselskab — foreslås statens samlede bidrag til arbejderbeskyttelsesfondet sat til 53,5 pct.

Til nr. 8-9

Ifølge lovens § 60, stk. 3, udgør de samlede bidrag til arbejderbeskyttelsesfondet fra ulykkesforsikringselskaberne, staten, sygekasserne m. fl. 350.000 kr. pr. finansår, hvilket beløb reguleres en gang årligt, første gang den 1. april 1969, på grundlag af reguleringspristallet for januar måned.

Forslagene under nr. 8 og 9 er en følge af lov nr. 215 af 19. maj 1971 om ændring af lov om beregning af et reguleringspristal, hvorefter reguleringspristallet for januar 1971 er sat lig 100. Det samlede bidrag udgjorde efter reguleringen pr. 1. april 1971 507.000 kr., hvilket beløb — afrundet til 500.000 kr.

— ifølge forslaget vil udgøre det nye grundbeløb med udgangspunkt i reguleringspristallet = 100 pr. 1. januar 1971. Det beløb, hvormed grundbeløbet skal reguleres årligt på grundlag af reguleringspristallet, udgør ifølge loven 10.500 kr. og foreslås — da det ifølge loven skal være 3 pct. af grundbeløbet — sat til 15.000 kr.

Til nr. 11.

Med henblik på en forstærket indsats i forebyggelsen af ulykkes- og sundhedsfarer på arbejdspladserne må det anses for nødvendigt væsentligt at udbygge arbejderbeskyttelsesfondets informations- og undervisningsvirksomhed i de kommende 3 år. Da en hurtig indsats ansås for påkrævet, opnåede arbejdsministeriet ved finansudvalgets skrivelse af 8. marts 1972 (aktstk. nr. 260) udvalgets tilslutning til med øget aktivitet fra fondet for øje på forventet efterbevilling i finansåret 1971-72 at afholde udgifter på 300.000 kr. til etablering af kontorer med foreløbig 2 konsulenter og 2 kontorfunktionærer samt til forberedelse af reklamer og udarbejdelse af kursusmateriale. Det var i arbejdsministeriets skrivelse til finansudvalget anført, at udvidelsen af fondets aktiviteter tænkes fortsat i de følgende 3 finansår, således at statens tilskud til fondet forhøjes med 3 mill. kr. i hvert af finansårene. Finansudvalgets tilslutning til afholdelsen af udgiften på 300.000 kr. blev meddelt under forudsætning af, at arbejdsministeriet i begyndelsen af indeværende folketingsår ved fremsættelse af lovforslag om ændring i loven om almindelig arbejderbeskyttelse søger tilvejebragt lovgivningsmæssige overensstemmelse med indholdet af ministeriets skrivelse til finansudvalget.

Det foreslås, at der i finansårene 1972-73, 1973-74 og 1974-75 bevilges årlig 3 mill. kr. som tilskud fra staten til arbejderbeskyttelsesfondet. Disse midler tænkes anvendt til øget oplysningsvirksomhed over for sikkerhedsrepræsentanter og arbejdsledere gennem uge- og weekendkurser og supplerende specialkurser, årlige konferencer for organisationsrepræsentanter, tilsyn m. fl., oplysningsvirksomhed dels for alle beskæftiget i visse særlig farlige brancher, dels i folkeskolens 9. og 10. klasser med henblik på indtræden i arbejdslivet, endvidere film om generelle sikkerhedsmæssige problemer til forevisning for organisationer, tekniske højskoler etc. samt kampanjer over for offentligheden gennem møder, pjecer, film, lysbilleder etc.

Til nr. 12.

Forslaget er en følge af, at direktoratet for ulykkesforsikringens opgaver er overtaget af sikringssty-

relsen, jfr. lov nr. 261 af 7. juni 1972 om ændring af ulykkesforsikringsloven.

Til nr. 13.

§ 60, stk. 4, bestemmer bl. a., at den del af bidraget til arbejderbeskyttelsesfondet, som udredes af ulykkesforsikringsselskaberne, pålignes disse i forhold til selskabernes præmieindtægt. Denne indtægt vil efter gennemførelsen af dagpengereformen pr. 1. april 1973 blive formindsket med beløb, svarende til den bortfaldne dagpengerisiko.

Da arbejdsgiverne, har en væsentlig interesse i fondets virksomhed til forebyggelse af arbejdsulykker, skønnes det rimeligt at give ulykkesforsikringsselskaberne adgang til at forhøje præmierne for den lovpligtige ulykkesforsikring med beløb af samme størrelse som det enkelte selskabs bidrag til fondet.

Den foreslåede ordning svarer til den, som blev gennemført i forbindelse med, at man ved lov nr. 196 af 6. juli 1957 pålagde ulykkesforsikringsselskaberne at yde bidrag til udgifterne ved direktoratet for ulykkesforsikringens og ulykkesforsikringsrådets administration af den lovpligtige ulykkesforsikring.

Til nr. 14.

Forslaget er en konsekvens af forslagene under nr. 7 og 10.

Til nr. 15.

Forslaget er en følge af, at der ved lov nr. 262 af 7. juni 1972 om dagpenge ved sygdom eller fødsel § 44, er oprettet en sikringsstyrelse, der fra den 1. april 1973, jfr. lov nr. 261 af 7. juni 1972 om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, bl. a. overtager de opgaver, der hidtil har været varetaget af direktoratet for ulykkesforsikringen.

Forslaget er endvidere en følge af, at det i de samtidigt fremsatte forslag til lov om den sociale ankestyrelse og forslag til lov om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde foreslås, at den sociale ankestyrelse overtager ulykkesforsikringsrådets funktioner, således at rådet ophæves.

Den sociale ankestyrelse formodes ikke at ville få et specielt kendskab til arbejdsulykker og dermed arbejdsbeskyttelse. Det foreslås derfor, at den pågældende plads i arbejdsrådet i fremtiden besættes med en repræsentant for sikringsstyrelsen.

Til nr. 16.

Det af ministeren for forureningsbekæmpelse fremsatte forslag til lov om levnedsmidler m. m. indeholder i kapitel 5 bl. a. bestemmelser om autori-

sation og godkendelse af virksomheder, der tilvirker og/eller forhandler levnedsmidler samt om adgang til at fastsætte regler om indretning og drift af sådanne virksomheder. Disse bestemmelser finder — i modsætning til hvad tilfældet er efter den gældende levnedsmiddellov — også anvendelse på brød- og kagebagerier samt konditorier. Det hygiejniske tilsyn med sådanne virksomheder har hidtil været varetaget af arbejdstilsynets personale, jfr. § 77, stk. 1, i lov om almindelig arbejderbeskyttelse, efter hvilken bestemmelse arbejdstilsynet varetager denne opgave, indtil der i medfør af sundhedslovgivningen er udfærdiget bestemmelser vedrørende bagerier og konditorier.

Det foreslås derfor, at § 77, stk. 1, ophæves.

Til nr. 17.

Forslaget er af redaktionel karakter.

Til § 2.

Til nr. 1.

Forslaget svarer til forslaget til ændring af § 16, stk. 5, i lov om almindelig arbejderbeskyttelse. Der henvises til bemærkningen til § 1, nr. 2.

Til nr. 2 og 3.

Forslagene svarer til forslagene til ændringer i § 38 i lov om almindelig arbejderbeskyttelse. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 3-4.

Til § 3.

Forslaget svarer til forslaget til ændring af § 16, stk. 5, i lov om almindelig arbejderbeskyttelse. Der henvises til bemærkningen til § 1, nr. 2.

Til § 4.

Det skønnes rimeligt, at lovforslaget træder i kraft samtidig med sygesikringsloven og dagpenge-reformen.

Med hensyn til bestemmelsen om ikrafttrædelsen af § 1, nr. 16 og 17, bemærkes, at § 66 i det fremsatte forslag til ny levnedsmiddellov bestemmer, at tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for forureningsbekæmpelse. Med henblik på, at ophævelsen af § 77, stk. 1, i lov om almindelig arbejderbeskyttelse kan ske samtidig med ikrafttrædelsen af de herhenhørende bestemmelser i den nye levnedsmiddellov, foreslås det derfor, at arbejdsministeren efter forhandling med ministeren for forureningsbekæmpelse bestemmer tidspunktet for ophævelsen.

Bilag.

I dette bilag opføres i venstre spalte de i lovforslaget nævnte bestemmelser i arbejderbeskyttelseslovene i de nugældende formuleringer, medens de foreslåede ændringer opføres i højre spalte.

Lov om almindelig arbejderbeskyttelse.

§ 7. I virksomheder, hvor der beskæftiges 10 arbejdere eller derover, skal arbejderne vælge en sikkerhedsrepræsentant for hver afdeling eller hvert arbejdsområde i virksomheden til at repræsentere sig i spørgsmål om arbejdernes sikkerhed og sundhed.

Stk. 2. Arbejdslederen for en afdeling eller et arbejdsområde, for hvilket der er valgt sikkerhedsrepræsentant, skal sammen med sikkerhedsrepræsentanten danne en sikkerhedsgruppe for den pågældende afdeling eller det pågældende arbejdsområde.

Stk. 3. I virksomheder, hvor der beskæftiges 20 arbejdere eller derover, skal der oprettes et sikkerhedsudvalg. Er der i virksomheden oprettet en eller to sikkerhedsgrupper, udgør sikkerhedsgruppens eller -gruppernes medlemmer og virksomhedens leder eller en ansvarlig repræsentant for denne sikkerhedsudvalget. Er der oprettet flere sikkerhedsgrupper, vælger sikkerhedsrepræsentanterne imellem sig 2 medlemmer og arbejdslederne i sikkerhedsgrupperne imellem sig 2 medlemmer til et sikkerhedsudvalg, hvori virksomhedens leder eller en ansvarlig repræsentant indtræder. Sikkerhedsudvalget skal planlægge, lede, rådgive og orientere om samt føre kontrol med sikkerheds- og sundhedsarbejdet inden for virksomheden. I andre virksomheder, hvor der i medfør af stk. 2 er oprettet en eller flere sikkerhedsgrupper, skal arbejdsgiveren sørge for, at de opgaver, som hører under et sikkerhedsudvalg, varetages effektivt i samarbejde med sikkerhedsgruppen eller -grupperne.

Stk. 4. Den tilsynsførende skal ved sine inspektioner jævnligt træde i forbindelse med sikkerhedsrepræsentanterne, sikkerhedsgrupperne og repræsentanter for sikkerhedsudvalget. Disse har fri adgang til at

1. I §7 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

„*Stk. 2.* Arbejdsgiveren afholder udgifterne ved udførelsen af hvervet og godtgør sikkerhedsrepræsentanten tab af indtægt. Sikkerhedsrepræsentanten er i øvrigt beskyttet mod afskedigelse og anden forringelse af sine forhold på samme måde som tillidsmænd inden for vedkommende eller tilsvarende faglige område. Uoverensstemmelser vedrørende denne beskyttelse, herunder spørgsmål om, hvilke regler der finder anvendelse, og om brud på eller fortolkning af reglerne afgøres ved fagretslig behandling, jfr. § 17, stk. 4, i lov om arbejdsretten.“

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

Gældende formulering.

forelægge spørgsmål af sikkerheds- og sundhedsmæssig art for tilsynspersonalet.

Stk. 5. Fabrikinspektøren er forpligtet til på begæring at udlevere eksemplarer af almindelige anvisninger og forskrifter, som er udstedt vedrørende sikkerheden og sundheden for arbejderne i den pågældende art virksomheder.

Stk. 6. Arbejdsministeren fastsætter efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet nærmere regler for opbygning og funktion af det interne arbejde for sikkerhed og sundhed, herunder regler om sikkerhedsrepræsentanternes rettigheder og pligter og om oprettelse af sikkerhedsgrupper og sikkerhedsudvalg og om disses opgaver.

Stk. 7. Arbejdsministeren kan efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet for fag, faglige områder eller arbejdssteder, for hvis vedkommende det skønnes upåkrævet eller uhensigtsmæssigt at opbygge det interne sikkerhedsarbejde efter reglerne i stk. 1-3, gøre undtagelse fra disse regler eller tillemppe dem efter de særlige forhold inden for sådanne fag, faglige områder eller arbejdssteder.

§ 16. De af loven omfattede bygningsværker, bedriftsindretninger og tekniske hjælpemidler, herunder stilladser, løbebroer m. v., skal være udført forsvarligt samt benyttes og vedligeholdes på forsvarlig måde. På områder, hvor der findes anerkendte normer, skal disse følges ved nyanlæg og nyanskaffelser. Hvor forholdene giver anledning dertil, skal arbejdsgiveren for at konstatere forsvarligheden lade foretage undersøgelser, prøver eller besigtigelser, eventuelt ved særligt sagkyndige.

Stk. 2. Ved indretning af bygninger og bedriftsanlæg skal det bl. a. iagttages, at arbejdsstedet forsynes med færdselsveje, trapper og udgange, der tilbørligt sikrer arbejderne under brand eller andre farefulde forhold, samt at farlige gruber, fordybninger o. lign. indhegnes eller dækkes. Tunneler, minegange o. lign. skal være forsvarligt udført og vedligeholdt. Gulve skal holdes i en sådan stand, at fare for fald er tilbørligt afværget, og at transport af materialer eller færdige produkter kan ske uden fare. Der

Forslag.

Stk. 1 uændret.

Stk. 2 uændret.

Gældende formulering.

skal være den af hensyn til ulykkesfaren fornødne og hensigtsmæssige belysning.

Stk. 3. Indretninger til værn mod ulykkesfarer skal være hensigtsmæssige og anbragt på rigtig måde samt være forsvarligt vedligeholdt.

Stk. 4. Til udførelse af særlig farlige arbejder må ikke anvendes arbejdere, om hvilke arbejdsgiveren ved eller burde vide, at de efter deres legemlige eller åndelige tilstand må anses for uskikket dertil. Ligeledes må arbejdsgiveren ikke beskæftige arbejdere, der ham bekendt lider af besvimelsesanfald, svimmelhed, tunghørighed, stærk nærsynethed eller andre lidelser, ved arbejder, hvor tilstedeværelsen af disse lidelser kan betyde en særlig fare for arbejdernes omgivelser, jfr. herved lov om udvælgelse af lægegerning nr. 72 af 14. marts 1934 § 12.

Stk. 5. I tilfælde, hvor tilstedeværelse af ovennævnte lidelser kan betyde en særlig fare for arbejderne selv, men ikke for deres omgivelser, kommer samme bestemmelse til anvendelse, men i sådanne tilfælde vil direktøren for arbejdstilsynet efter forudgående forhandling med direktøren for revalidering og forsorg kunne meddele dispensation, såfremt arbejdsforbudet i væsentlig grad begrænser pågældendes muligheder for at opnå arbejde.

Stk. 6. For så vidt det må skønnes at rumme en særlig fare for en arbejder, at han går alene ved en arbejdsproces, er arbejdstilsynet berettiget til at kræve, at virksomheden tilrettelægger sit arbejde på en sådan måde, at denne fare imødegås. Hvor faren ikke kan imødegås, må den pågældende arbejder ikke arbejde alene.

§ 38. Til erhvervsmæssigt arbejde, der ikke alene består i egentlig budtjeneste, jfr. stk. 2, må ikke anvendes børn, der ikke er fyldt 14 år og lovligt udskrevet af skolen. Denne bestemmelse gælder også børn af arbejdsgiverens husstand, som hører til hans familie, for så vidt angår deres beskæftigelse ved arbejde, der omfattes af lovens § 1, stk. 2 c, selv om vedkommende ikke i øvrigt beskæftiger arbejdere i sin tjeneste.

Stk. 2. Børn, der ikke er fyldt 14 år og lovligt udskrevet af skolen, må anvendes til

Forslag.

Stk. 3 uændret.

Stk. 4 uændret.

2. I § 16, stk. 5, ændres „direktøren for revalidering og forsorg“ til: „chefen for socialstyrelsen“.

Stk. 6 uændret.

3. § 38, stk. 1, 1. pkt. affattes således:

„Børn under 14 år må ikke anvendes til erhvervsmæssigt arbejde bortset fra budtjeneste i indtil 2 timer dagligt.“

4. § 38, stk. 2, ophæves.

Gældende formulering.

egentlig budtjeneste af erhvervsmæssig karakter i indtil 2 timer daglig efter skoletid.

Stk. 3. På forslag af en kommunalbestyrelse kan der dog ved en af arbejdsministeren efter indhentet erklæring fra direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet godkendt vedtægt træffes bestemmelse for den pågældende kommune om forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af børn til fornævnte budtjeneste. Der kan i vedtægten fastsættes bødebestemmelser for overtrædelser af vedtægten.

Stk. 4. Der kan af arbejdsministeren efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet samt vedkommende fagminister fastsættes regler, hvorefter der efter ansøgning i hvert enkelt tilfælde kan gives tilladelse til at lade børn under 14 år optræde i en offentlig forestilling samt deltage som skuespiller eller statister ved optagelse af film i det omfang og på de vilkår, hensynet til børnenes helbredstilstand, udvikling og skolegang gør det forsvarligt.

Stk. 5. Arbejdsministeren fastsætter efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet samt vedkommende fagminister en højere lavalder end 14 år, for anvendelse af unge mennesker ved arbejde, som efter sin beskaffenhed eller de omstændigheder, under hvilke det udføres, er farligt for unge menneskers liv og lemmer, helbred og udvikling eller moral, jfr. i øvrigt herved § 8 og § 19, stk. 5.

§ 41. — — —

Stk. 3. Der nedsættes af arbejdsministeren et lægeligt-teknisk fællesudvalg, bestående af en repræsentant for sundhedsstyrelsen, en repræsentant for direktoratet for revalidering og forsorg, overlægen ved arbejdstilsynet eller en anden af arbejdstilsynets læger samt 2 fabrikinspektører, hvor af den ene skal gøre tjeneste i København, den anden i provinsen. Direktøren for arbejdstilsynet eller en under direktoratet hørende tjenestemand fungerer som formand for udvalget. Udvalget træffer afgørelse i de udvalget forelagte tvivlsspørgsmål vedrørende tilladeligheden af at anvende unge mennesker til arbejde i de under nærværende lov hørende virksomheder under hensyn til deres helbredstilstand og skal i øvrigt ved offentlig-

Forslag.

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 2-4.

5. I § 41, stk. 3, 1. pkt. ændres „direktoratet for revalidering og forsorg“ til: „socialstyrelsen“.

Gældende formulering.

gørelse af udvalgets afgørelser og på anden måde i videst muligt omfang give vejledning om nævnte forhold.

§ 54. Ved arbejdssteder, som er omfattet af nærværende lov, skal der, medmindre tilsynet finder det unødvendigt, forefindes en tilsynsbog, hvori tilsynet skal indføre bemærkninger om foretagne inspektioner, de derved fundne mangler og de i den anledning givne påbud samt om den tidsfrist, inden hvilken disse skal være udført. Udskrevne tilsynsbøger skal opbevares i virksomheden i 5 år.

Stk. 2. På særlige blade i tilsynsbogen skal virksomheden notere de ulykkestilfælde af ikke helt ubetydelig karakter (herunder akutte forgiftningstilfælde), der overgår de i virksomheden beskæftigede personer, eller alvorlige hændelser, der kunne have medført ulykkestilfælde. Ligeledes skal den anføre, hvilke foranstaltninger der er truffet for at forebygge gentagelser. Ulykkestilfælde, forgiftninger og erhvervslidelser af alvorligere karakter skal tillige straks anmeldes til vedkommende fabriksinspektør.

Stk. 3. Arbejdernes tillidsmænd og sikkerhedsrepræsentanter skal have adgang til at gøre sig bekendt med tilsynets påbud, hvad enten de indføres i tilsynsbogen eller i øvrigt afgives skriftligt.

Stk. 4. Såfremt virksomheden overgår til en ny indehaver, skal den tidligere indehaver overlade ham de på virksomheden opbevarede tilsynsbøger og meddelelser fra tilsynet.

Stk. 5. På arbejdssteder, hvor der ikke af arbejdstilsynet er påbudt tilsynsbog, skal tilsynets påbud i almindelighed afgives skriftligt.

Stk. 6. Tjenestemeddelelser, der af arbejdstilsynet tilsendes en virksomhed, skal opbevares af denne og vedlægges tilsynsbogen, hvor en sådan er påbudt. I tilsynsbogen skal være opført adresse samt telefonnummer på den tilsynskreds, under hvilken den pågældende virksomhed hører.

§ 60. Der oprettes et arbejderbeskyttelsesfond med det formål gennem passende

Forslag.

Stk. 1 uændret.

Stk. 2 uændret.

6. I § 54 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

„*Stk. 3.* Endvidere fastsætter arbejdsministeren efter forhandling med arbejdsrådet regler om anmeldelse af arbejdsulykker, forgiftningstilfælde, erhvervssygdomme og andre forhold af betydning for arbejderbeskyttelsen i virksomheder og ved arbejde, der er omfattet af denne lov.“

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 4-7.

Stk. 1 uændret.

*Gældende formulering.**Forslag.*

foranstaltninger at oplyse befolkningen om ulykkes- og sygdomsfarer under arbejdet samt medvirke til, at nye beskyttelsesmetoder bliver gennemprøvet og kendt. Der skal herved ikke mindst lægges vægt på f. eks. gennem hensigtsmæssige kursus at instruere personer, der i deres stilling — f. eks. som værkførere, ingeniører eller arkitekter — har særlig lejlighed til at gøre en indsats til bekæmpelse af ulykkes- og sygdomsfarer. Der kan af fondets midler afholdes udgifter til forsøg med nye beskyttelsesmetoder m. v.

Stk. 2. Fondets midler tilvejebringes ved bidrag fra de i henhold til ulykkesforsikringsloven anerkendte ulykkesforsikringselskaber, staten, de kommuner, der ikke har afgivet deres risiko efter ulykkesforsikringsloven til et ulykkesforsikringselskab, de arbejdsgivere, der i medfør af lovens § 15, stk. 13, har erholdt fritagelse for at afgive risikoen efter ulykkesforsikringsloven til et anerkendt selskab, samt fra de statsanerkendte sygekasser.

Stk. 3. Bidragene udgør i alt 350.000 kr. pr. finansår. Beløbet reguleres en gang årligt, første gang den 1. april 1969, på grundlag af reguleringspristallet for januar måned, således at beløbet for det følgende finansår henholdsvis forhøjes eller nedsættes med 10.500 kr. for hver fulde 3 points udsving over eller under 100. Eventuelle overskydende points henstår til næste regulering. Af det samlede bidrag indbetales halvdelen af sygekasserne, 3,5 pct. af staten og resten af de i stk. 2 nævnte ulykkesforsikringselskaber, kommuner og arbejdsgivere.

Stk. 4. Den del af bidraget, de i stk. 2 nævnte ulykkesforsikringselskaber, kommuner og arbejdsgivere skal betale, pålignes disse i forhold til de bidragspligtiges præmieindtægt i det forløbne regnskabsår af pligtig ulykkesforsikring, eller når forsikring ikke er tegnet, i forhold til et af direktoratet for ulykkesforsikringen skønsmæssigt beregnet præmiebeløb svarende til den pågældendes risiko efter ulykkesforsikringsloven.

7. § 60, stk. 2, affattes således:

„*Stk. 2.* Fondets midler tilvejebringes ved bidrag fra staten, de ulykkesforsikringselskaber der er anerkendt i henhold til ulykkesforsikringsloven, de kommuner, der ikke har afgivet deres risiko efter ulykkesforsikringsloven til et ulykkesforsikringselskab, samt de arbejdsgivere, der i medfør af lovens § 15, stk. 13, er blevet fritaget for at afgive risikoen efter ulykkesforsikringsloven til et anerkendt selskab“.

8. I § 60, stk. 3, 1. pkt., ændres „350.000 kr.“ til: „500.000 kr.“

9. I § 60, stk. 3, 2. pkt., ændres „1969“ til: „1973“ og „10.500“ til: „15.000“.

10. I § 60, stk. 3, 4. pkt., ændres „halvdelen af sygekasserne, 3,5“ til: „53,5“.

11. I § 60, stk. 3, indsættes som 5. pkt.:

„I hvert af finansårene 1972-73, 1973-74 og 1974-75 yder staten herudover fondet et tilskud på 3 mill. kr.“

12. I § 60, stk. 4, ændres „direktoratet for ulykkesforsikringen“ til: „sikringsstyrelsen“.

13. I § 60, stk. 4, indsættes som 2. pkt.:

„Ulykkesforsikringselskaberne kan tilvejebringe deres bidrag ved uanset de trufne forsikringsaftaler at forhøje de fastsatte præmier for lovpligtige ulykkesforsikringer, bortset fra forsikringer, efter ulykkesforsikringslovens § 58, med de beløb, der er pålignet de enkelte selskaber som bidrag til arbejderbeskyttelsesfondet. Uanset så-

Gældende formulering.

Stk. 5. Sygekassernes årlige bidrag pålignes de enkelte sygekasser i forhold til antallet af nydende medlemmer den 31. december i det foregående år. De nærmere regler for beregning af sygekassernes bidrag og formen og fristen for deres indbetaling til fondet m. m. fastsættes af socialministeren.

Stk. 6. De nærmere regler for beregning af de bidrag, der skal betales af de i stk. 2 nævnte ulykkesforsikringselskaber, kommuner og arbejdsgivere, og formen og fristen for deres indbetaling til fondet, fastsættes af arbejdsministeren.

Stk. 7. Arbejderbeskyttelsesfondet administreres af et udvalg bestående af direktøren for arbejdstilsynet som formand og 3 af arbejdsrådet af dets midte valgte medlemmer, der repræsenterer henholdsvis arbejdsgiverne, arbejderne og arbejdslederne.

Stk. 8. Ved udførelsen af fondets opgaver kan udvalget kræve bistand af Danmarks Radio og billedteatre.

Stk. 9. Der skal i skoler og andre undervisningsanstalter gives oplysninger om, eventuelt egentlig undervisning i, arbejdets sygdoms- og ulykkesfarer. Efter indstilling fra arbejderbeskyttelsesfondet og efter samråd med arbejdsministeren træffer vedkommende minister bestemmelse om, i hvilket omfang disse oplysninger skal gives.

§ 61. Arbejdsrådet består af en af kongen udnævnt formand, en læge og en professor ved Danmarks tekniske Højskole udnævnt af arbejdsministeren efter indstilling af henholdsvis sundhedsstyrelsen og Danmarks tekniske Højskole og i øvrigt af 18 af arbejdsministeren udnævnte medlemmer, hvoraf 8 arbejdsgivere og 8 arbejdere samt 2 funktionærer. Inden for hver af de 2 førstnævnte grupper skal 3 repræsentere industri og transport, 2 håndværk, 1 handel og 2 landbrug; den ene af funktionærerne skal repræsentere de tekniske funktionærer, medens den anden skal repræsentere de merkantile funktionærer. De mest repræsentative organisationer inden for de nævnte erhvervsgrupper indstiller til arbejdsministeren for hvert medlem, der skal

Forslag.

danne præmieforhøjelser forbliver tegnede forsikringer i kraft, indtil de udløber.“

14. § 60, stk. 5, ophæves.

Stk. 6-9 bliver herefter stk. 5-8.

Stk. 1 uændret.

Gældende formulering.

vælges, 3 repræsentanter, af hvilke ministeren vælger 1. For hvert af de pågældende 18 medlemmer vælges stedfortrædere på samme måde som med hensyn til medlemmerne bestemt. I tvivlstilfælde afgør ministeren, hvilke organisationer der er de mest repræsentative. Samtlige 21 medlemmers virketid fastsættes til 6 år.

Stk. 2. En repræsentant for arbejdsministeriet, direktøren for arbejdstilsynet samt et af ulykkesforsikringsrådets medlemmer eller en i direktoratet for ulykkesforsikringen ansat tjenestemand deltager i arbejdsrådets møder uden stemmeret.

Stk. 3. Arbejdsrådets forretningsgang fastsættes af arbejdsministeren. Det kan herunder fastsættes, at arbejdsrådet i visse tilfælde kan træffe sine afgørelser i et udvalg af rådet.

§ 77. Indtil der i medfør af sundhedslovgivningen er udfærdiget de til publikums beskyttelse fornødne, generelle bestemmelser vedrørende bageriers og konditoriers indretning og benyttelse og vedrørende orden og renlighed i dem, forbliver de hertil sigtende bestemmelser i bageriregulativet af 17. marts 1931 i kraft, uanset om virksomhederne ikke anvender fremmed medhjælp, og tilsynet med overholdelsen føres af arbejdstilsynet i samme omfang som hidtil. I det pågældende tidsrum er arbejdsministeren beføjet til at foretage de fornødne ændringer i det nævnte bageriregulativ efter bestemmelserne i § 12 i bekendtgørelse nr. 230 af 9. juni 1920 af lov om arbejde i bagerivirksomheder og konditorier, således som denne er ændret i henhold til lov af 9. juni 1920.

Stk. 2. De anordninger, regulativer og andre forskrifter, der i øvrigt er udfærdiget i henhold til de i § 76 nævnte love, forbliver i kraft med de ændringer, som følger af nærværende lov, indtil de måtte blive ændret eller ophævet. For de i l. pkt. nævnte regulativer kan den i § 10 omhandlede revision udskydes til udgangen af 1975.

Forslag.

15. § 61, stk. 2, affattes således:

„*Stk. 2.* En repræsentant for arbejdsministeriet, direktøren for arbejdstilsynet samt en repræsentant for sikringsstyrelsen deltager i arbejdsrådets møder uden stemmeret.“

Stk. 3 uændret.

16. § 77, stk. 1, ophæves.

17. I § 77, stk. 2, der bliver stk. 1, udgår: „i øvrigt“.

Lov om arbejderbeskyttelse inden for handels- og kontorvirksomhed.

Gældende formulering.

§ 8. De af loven omfattede bygningsværker, bedriftsindretninger og tekniske hjælpemidler skal være udført forsvarligt samt benyttes og vedligeholdes på forsvarlig måde. På områder, hvor der findes anerkendte normer, skal disse følges ved nyanlæg og nyanskaffelser. Hvor forholdene giver anledning dertil, skal arbejdsgiveren for at konstatere forsvarligheden lade foretage undersøgelser, prøver eller besigtigelser, eventuelt ved særligt sagkyndige.

Stk. 2. Ved indretning af bygninger og bedriftsanlæg skal det bl. a. iagttages, at arbejdsstedet forsynes med færdselsveje, trapper og udgange, der tilbørligt sikrer handels- og kontorfunktionærerne (arbejderne) under brand eller andre farefulde forhold, samt at farlige fordybninger o. lign. indhegnes eller dækkes. Gulve skal holdes i en sådan stand, at fare for fald er tilbørligt afværget, og at transport af materialer eller færdige produkter kan ske uden fare. Der skal være den af hensyn til ulykkesfaren fornødne og hensigtsmæssige belysning.

Stk. 3. Indretninger til værn mod ulykkesfarer skal være hensigtsmæssige og anbragt på rigtig måde samt være forsvarligt vedligeholdt.

Stk. 4. Til udførelse af særlig farlige arbejder må ikke anvendes handels- og kontorfunktionærer (arbejdere) om hvilke arbejdsgiveren ved eller burde vide, at de efter deres legemlige eller åndelige tilstand må anses for uskikket dertil. Ligeledes må arbejdsgiveren ikke beskæftige handels- og kontorfunktionærer (arbejdere), der ham bekendt lider af besvimelsesanfald, svimmelhed, tunghørighed, stærk nærsynethed eller andre lidelser, ved arbejder, hvor tilstedeværelsen af disse lidelser kan betyde en særlig fare for handels- og kontorfunktionærernes (arbejdernes) omgivelser, jfr. herved lov om udøvelse af lægegering nr. 72 af 14. marts 1934 § 12.

Stk. 5. I tilfælde, hvor tilstedeværelse af ovennævnte lidelser kan betyde en særlig fare for handels- og kontorfunktionærerne (arbejderne) selv, men ikke for deres omgivelser, kommer samme bestemmelse til an-

Forslag.

Stk. 1 uændret.

Stk. 2 uændret.

Stk. 3 uændret.

Stk. 4 uændret.

1. I § 8, stk. 5, ændres „direktøren for revallidering og forsorg“ til: „chefen for socialstyrelsen“.

*Gældende formulering.**Forslag.*

vendelse, men i sådanne tilfælde vil direktøren for arbejdstilsynet efter forudgående forhandling med direktøren for revalidering og forsorg kunne meddele dispensation, såfremt arbejdsforbudet i væsentlig grad begrænser pågældendes muligheder for at opnå arbejde.

Stk. 6. For så vidt det må skønnes at rumme en særlig fare for en handels- og kontorfunktionær (arbejder), at han går alene ved en arbejdsproces, er arbejdstilsynet berettiget til at kræve, at virksomheden tilrettelægger sit arbejde på en sådan måde, at denne fare imødegås. Hvor faren ikke kan imødegås, må den pågældende handels- og kontorfunktionær (arbejder) ikke arbejde alene.

§ 17. Til erhvervsmæssigt arbejde, der ikke alene består i egentlig budtjeneste, jfr. stk. 2, må ikke anvendes børn, der ikke er fyldt 14 år og lovligt udskrevet af skolen. Denne bestemmelse gælder også børn af arbejdsgiverens husstand, som hører til hans familie, for så vidt angår deres beskæftigelse ved arbejde med anvendelse af sådanne tekniske anlæg, hjælpemidler og materialer, der kan frembyde fare for den beskæftigede, selv om vedkommende ikke i øvrigt beskæftiger handels- og kontorfunktionærer (arbejdere) i sin tjeneste.

Stk. 2. Børn, der ikke er fyldt 14 år og lovligt udskrevet af skolen, må anvendes til egentlig budtjeneste af erhvervsmæssig karakter i indtil 2 timer dagligt efter skoletid.

Stk. 3. På forslag af en kommunalbestyrelse kan der dog ved en af arbejdsministeren efter indhentet erklæring fra direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet godkendt vedtægt træffes bestemmelse for den pågældende kommune om forbud mod eller begrænsninger i anvendelsen af børn til fornævnte budtjeneste. Der kan i vedtægten fastsættes bødebestemmelser for overtrædelse af vedtægten.

Stk. 4. Arbejdsministeren fastsætter efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet samt vedkommende fagminister en højere lavalder end 14 år for anvendelse af unge mennesker ved arbejde, som efter sin beskaffenhed eller de omstændigheder, under hvilke det udføres, er farligt

Stk. 6 uændret.

2. § 17, stk. 1, 1. pkt., affattes således:
„Børn under 14 år må ikke anvendes til erhvervsmæssigt arbejde bortset fra budtjeneste i indtil 2 timer dagligt.“

3. § 17, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 2-4.

*Gældende formulering.**Forslag.*

for unge menneskers liv og lemmer, helbred og udvikling eller moral.

Stk. 5. Arbejdsministeren bemyndiges til efter forhandling med direktøren for arbejdstilsynet og arbejdsrådet samt vedkommende fagminister at fastsætte en højere lavalder end 14 år for unge menneskers beskæftigelse ved ambulant handel på offentligt sted, ved anden ambulant virksomhed og ved udstillinger af varer uden for butikker o.lign.

Lov om arbejderbeskyttelse inden for landbrug, skovbrug og gartneri.*Gældende formulering.**Forslaget.*

§ 8. De af loven omfattede bygningsværker, bedriftsindretninger og tekniske hjælpemidler, herunder stilladser, løbebroer m. v., skal være udført forsvarligt samt benyttes og vedligeholdes på forsvarlig måde. På områder, hvor der findes anerkendte normer, skal disse følges ved nyanlæg og nyan-skaffelser. Hvor forholdene giver anledning dertil, skal arbejdsgiveren for at konstatere forsvarligheden lade foretage undersøgelser, prøver eller besigtigelser, eventuelt ved særligt sagkyndige.

Stk. 2. Ved indretning af bygninger og bedriftsanlæg skal det bl. a. iagttages, at arbejdsstedet forsynes med færdselsveje, trapper og udgange, der tilbørligt sikrer arbejderne under brand eller andre farefulde forhold, samt at farlige gruber, fordybninger o. lign. indhegnes eller dækkes. Tunneler, minegange o.lign. skal være forsvarligt udført og vedligeholdt. Gulve skal holdes i en sådan stand, at fare for fald er tilbørligt afværget, og at transport af materialer eller færdige produkter kan ske uden fare. Der skal være den af hensyn til ulykkesfaren fornødne og hensigtsmæssige belysning.

Stk. 3. Indretninger til værn mod ulykkesfarer skal være hensigtsmæssige og anbragt på rigtig måde samt være forsvarligt vedligeholdt.

Stk. 4. Til udførelse af særlig farlige arbejder må ikke anvendes arbejdere (medhjælpere), om hvilke arbejdsgiveren ved eller burde vide, at de efter deres legemlige eller

Stk. 1 uændret.

Stk. 2 uændret.

Stk. 3 uændret.

Stk. 4 uændret.

Gældende formulering.

åndelige tilstand må anses for uskikket dertil. Ligeledes må arbejdsgiveren ikke beskæftige arbejdere (medhjælpere), der ham bekendt lider af besvimelsesanfald, svimmelhed, tunghørighed, stærk nærsynethed eller andre lidelser, ved arbejder, hvor tilstedeværelsen af disse lidelser kan betyde en særlig fare for arbejdernes omgivelser, jfr. herved lov om udøvelse af lægegerning nr. 72 af 14. marts 1934 § 12.

Stk. 5. I tilfælde hvor tilstedeværelse af ovennævnte lidelser kan betyde en særlig fare for arbejderne (medhjælperne) selv, men ikke for deres omgivelser, kommer samme bestemmelse til anvendelse, men i sådanne tilfælde vil direktøren for arbejdstilsynet efter forudgående forhandling med direktøren for revalidering og forsorg kunne meddele dispensation, såfremt arbejdsforbudet i væsentlig grad begrænser pågældendes muligheder for at opnå arbejde.

Stk. 6. For så vidt det må skønnes at rumme en særlig fare for en arbejder (medhjælper), at han går alene ved en arbejdsproces, er arbejdstilsynet berettiget til at kræve, at virksomheden tilrettelægger sit arbejde på en sådan måde, at denne fare imødegås. Hvor faren ikke kan imødegås, må den pågældende arbejder (medhjælper) ikke arbejde alene.

Forslaget.

1. I § 8, *stk. 5*, ændres „direktøren for revalidering og forsorg“ til: „chefen for socialstyrelsen“.

Stk. 6 uændret.